

Kate Morton

De vertrouweling

Landelijk Engeland, een boerderij ergens in de provincie, een zomerse dag begin jaren zestig. Een bescheiden huis: tot halverwege een houten beschieting, langzaam afbladderende, witte verf aan de westkant en een clematis die langs het pleisterwerk omhoog klautert. De schoorsteenpotten roken en je weet alleen al door ernaar te kijken dat er op het fornuis iets lekkers staat te pruttelen. Dat komt door het moestuintje, zoals dat erbij ligt, zomaar aan de achterkant van het huis, door de trotse gloed van de glas-in-loodramen, de zorgvuldig aangebrachte dakpannen.

Voor het huis staat een rustiek hek, en de aangelegde tuin wordt aan weerskanten door een houten hek afgescheiden van de weilanden, met daarachter weer het kreupelhout. Een riviertje sijpelt kalmpjes tussen de knoestige bomen door, flitst door zonlicht en schaduw zoals het dat al eeuwenlang heeft gedaan. Maar vanaf hier kun je het niet horen. Het ligt te ver weg. Het huis staat helemaal alleen, aan het eind van een lange, stoffige oprit, onzichtbaar vanaf de landweg die dezelfde naam draagt als het huis.

Zo nu en dan waait er een briesje, maar verder is alles stil, rustig. Tegen de boog met de blauweregen staan een paar hoepels, de rage van vorig jaar. Een teddybeer met een ooglapje, die een waardige verdraagzaamheid uitstraalt, houdt de wacht vanaf zijn uitkijkpost in de knijpermand van een groene waskar. Een kruiwagen vol potten wacht geduldig bij de schuur.

Ondanks de stilte, of misschien juist wel dankzij, hangt er een verwachtingsvolle, gespannen sfeer in de lucht, als in een theater vlak voordat de voorstelling begint. Wanneer alles nog mogelijk is en het lot nog niet is bezegeld door de omstandigheden, en dan...

‘Laurel!’ Een ongeduldige kinderstem, een eindje verderop. ‘Lau-rel, waar ben je?’

En dan is het alsof er een betovering wordt verbroken. De lichten doven, het gordijn gaat op.

Vanuit het niets duikt een zwerm kippen op, die tussen de klinkers van het tuinpad gaan pikken, een Vlaamse gaai trekt zijn schaduw over de tuin, op

het nabijgelegen grasland komt een tractor sputterend tot leven. En hoog boven dat alles, op de vloer van een houten boomhut, ligt languit een meisje van zestien dat heftig op een citroensnoepje zuigt, en een zucht slaakt.

Het was gemeen, bedacht ze, dat ze zo lang naar haar moesten zoeken, maar de hittegolf en het geheim dat ze koesterde, de spelletjes waar ze geen zin in had – en van die kinderachtige spelletjes bovendien – waren haar gewoon te veel. Bovendien maakte het allemaal deel uit van de uitdaging; zoals papa altijd zei: eerlijk is eerlijk en, als ze hun best niet deden, leerden ze het nooit. Het was niet Laurels schuld dat ze zulke goeie verstopplekjes kon verzinnen. Ze waren jonger dan zij, toegegeven, maar ze waren ook geen baby's meer.

En trouwens, ze wilde niet echt gevonden worden. Vandaag niet. Niet nu. Het enige wat ze wilde was hier blijven liggen en het dunne katoen tegen haar blote benen laten fladderen, terwijl haar gedachten vol waren van hem.

Billy.

Ze deed haar ogen dicht en zijn naam grifte zich met zwierige letters op de binnenkant van haar oogleden. Neon, warm, roze neon. Haar huid tintelde en ze draaide het zuurtje om zodat de holle binnenkant op het puntje van haar tong balanceerde.

Billy Baxter.

Zoals hij haar over de bovenkant van zijn zwarte zonnebril heen aanstaarde, dat scherpe, scheve glimlachje van hem, zijn donkere, nozemachtige haar...

Het was liefde op het eerste gezicht geweest, zo ging dat bij echte liefde, dat wist ze gewoon. Shirley en zij waren vijf zaterdagen geleden uit de bus gestapt en hadden Billy met zijn vrienden op de trap van de dancing een sigaret zien roken. Hun blikken hadden elkaar ontmoet en Laurel had God gedankt dat ze van haar zakgeld een paar nieuwe nylons had gekocht.

'Kom op, Laurel.' Het was Iris, haar stem klonk lijkig door de warme dag. 'Niet vals spelen, waarom doe je dat nou?'

Laurel kneep haar ogen nog stijver dicht.

Ze hadden elke dans met elkaar gedanst. De band was sneller gaan spelen, haar haar was losgeraakt uit de Franse wrong die ze zorgvuldig had afgekeken van de cover van *Bunty*, haar voeten hadden zeer gedaan, maar ze was toch door blijven dansen. Pas toen Shirley, nijdig omdat ze haar de hele avond links had laten liggen, tanteachtig naar haar toe was gekomen en zei dat ze de laatste bus naar huis moesten halen, voor het geval Laurel nog op tijd thuis wilde zijn (zij, Shirley, wist zeker dat het Laurel geen snars kon

schelen), was ze met dansen opgehouden. En toen ze, terwijl Shirley met haar voet op de grond stond te tikken, blozend afscheid had genomen, had Billy haar hand gepakt en haar naar zich toe getrokken, en door iets diep vanbinnen wist Laurel met oogverblindende helderheid dat dit moment, dit prachtige sterrenmoment, haar hele leven al op haar had gewacht...

‘O, zoek het ook maar uit.’ Iris’ stem klonk nu bits, boos. ‘Maar je hoeft mij niet de schuld te geven als er geen verjaardagstaart meer over is.’

De zon was over zijn hoogtepunt heen, een warm straaltje viel door het raam van de boomhut en lichtte de binnenkant van Laurels ooglid kersrood op. Ze kwam overeind en ging zitten, maar maakte verder geen aanstalten om haar verstopplek te verlaten. Het was een serieus dreigement – Laurel was dol op haar moeders victoriakruimeltaart, dat wist iedereen – maar het haalde niets uit. Laurel wist maar al te goed dat het taartmes vergeten op de keukentafel lag, over het hoofd gezien te midden van de chaos in huis toen het gezin eerder die dag picknickmanden, kleden, priklimonade, badhanddoeken en de nieuwe transistor verzamelde en als een waterval het huis uit stroomde. Dat wist ze omdat ze tijdens het verstoppertje spelen was teruggegaan en het koele, schemerige huis in was geglipt om het pakje te halen, en ze het mes naast de fruitschaal had zien liggen, met de rode strik om het handvat.

Dat mes behoorde tot de traditie – daarmee was elke taart in de geschiedenis van het gezin Nicolson aangesneden, of het nu om een verjaardagstaart ging, een kerstcake of welke taart dan ook om iemand op te vrolijken – en hun moeder was een vurig voorstandster van traditie. En daardoor wist Laurel dat ze, totdat iemand erop uit werd gestuurd om het mes te halen, de handen vrij had. En waarom ook niet? In een huishouden zoals dat van hen waren rustige momenten zeldzamer dan kippentanden, waar altijd wel iemand de ene deur door stoof of met een andere sloeg, dus als je even alleen kon zijn, liet je dat niet aan je neus voorbijgaan, dat stond ongeveer gelijk aan heilighennis.

En vooral vandaag had ze tijd voor zichzelf nodig.

Laurels pakje was met de post van afgelopen donderdag gekomen, en het geluk had haar toegelachen, want Rose had de postbode opgevangen, niet Iris, Daphne of – God beware – ma. Laurel had meteen geweten van wie het was. Haar wangen hadden in vuur en vlam gestaan, maar ze had op de een of andere manier een paar woorden gestameld over Shirley en een ep’tje van een band dat ze wilde lenen. De poging om het te verdonkeremanen was niet aan Rose besteed, wier aandacht – in het gunstigste geval onbetrouwbaar –

alweer afdwaalde naar een vlinder die op een hekpaaltje zat uit te rusten.

Later die avond, toen ze met z'n allen op een kluitje voor de tv naar *Juke Box Jury* zaten te kijken, Iris en Daphne aan het kabbelen waren over wie nou eigenlijk beter was, Cliff Richard of Adam Faith, en haar vader klaagde over het valse Amerikaanse accent van de laatste en dat het hele Britse rijk naar de verdommenis ging, was Laurel weggeglipt. Ze had de badkamer op slot gedaan en was op de vloer gaan zitten, met haar rug stevig tegen de deur geplaatst.

Met trillende vingers had ze het pakje opengescheurd.

Een klein, in tissue gewikkeld boek was op haar schoot gevallen. Ze had door het papier heen de titel al gelezen – *Het verjaardagsfeest* van Harold Pinter – en er schoot een golf van opwinding langs haar rug. Onwillekeurig had Laurel een gilletje geslaakt.

Ze had het in haar kussensloop gestopt en er vanaf dat moment mee geslapen. Dat lag niet echt heel lekker, maar ze wilde het graag dicht bij zich hebben. Ze móést het heel dicht bij zich hebben. Dat was belangrijk.

Er waren momenten, en Laurel geloofde dat bloedserieus, waarop iemand op een kruispunt stond; dat er dan iets gebeurde, zomaar, waardoor de koers van een leven veranderde. De première van Pinters toneelstuk was precies zo'n moment geweest. Ze had tegen haar ouders gezegd dat ze naar Shirley ging en had Shirley laten zweren dat ze absoluut niets zou verraden, en was toen op de bus naar Cambridge gestapt.

Het was de allereerste keer geweest dat ze in haar eentje op stap ging, en toen ze in het schemerige Arts Theatre zag hoe Stanleys verjaardagsfeestje ontaardde in een nachtmerrie, had ze een geestesverheffing ervaren zoals ze nog niet eerder had meegemaakt. Het was het soort openbaring dat de blozende mevrouw Buxton elke zondagochtend in de kerk leek te beleven, hoewel Laurel haar ervan verdacht dat haar enthousiasme meer te maken had met de nieuwe jonge dominee dan met het woord Gods. Terwijl ze op het puntje zat van haar goedkope plaats, en het levensbloed van het toneeldrama bij haar binnen stroomde en zich bij haar innerlijk aansloot, was haar gezicht gelukzalig verhit geraakt en had ze het geweten. Ze wist niet precies wat het was, maar ze was er vast van overtuigd: er was meer in het leven en het wachtte op haar.

Ze had haar geheim gekoesterd, had niet zo goed geweten wat ze ermee aanmoest, wist in de verste verte niet hoe ze dat aan iemand moest uitleggen, tot ze laatst, die avond, terwijl hij zijn arm om haar heen had geslagen en ze haar wang stevig tegen zijn leren jasje aan had gedrukt, alles aan Billy had opgebiecht...

Laurel haalde zijn brief uit het boek en las die nogmaals. Het was een korte brief, er stond alleen in dat hij zaterdagmiddag om half drie aan het eind van het laantje met zijn motorfiets zou staan wachten, hij wilde haar een plekje laten zien, zijn lievelingsplekje aan de kust.

Laurel keek op haar polshorloge. Nog minder dan twee uur.

Hij had geknikt toen ze hem over de voorstelling van *Het verjaardagsfeest* vertelde en welk gevoel ze daarbij had gekregen; hij had het over Londen en het theater gehad, en de bands die hij in vage nachtclubs had gezien, en Laurel had een glimp opgevangen van fonkelende mogelijkheden. En toen had hij haar gekust, haar eerste echte kus, en de elektrische bal in haar hoofd was geëxplodeerd waardoor alles wit opvlamde.

Ze schoof naar de plek waar Daphne de kleine handspiegel uit haar toilet-tasje had neergezet en staarde naar zichzelf, vergeleek de beide zwarte druppels die ze pijnlijk zorgvuldig in elke ooghoek had getekend. Tevreden omdat ze gelijk waren, streek ze haar pony glad en deed haar best om het doffe, misselijkmakende gevoel de kop in te drukken dat ze iets belangrijks was vergeten. Ze had aan haar strandhanddoek gedacht, ze droeg haar badpak al onder haar jurk en ze had tegen haar ouders gezegd dat mevrouw Hodgkins haar een paar uurtjes nodig had om de salon aan te vegen en te dweilen.

Laurel wendde zich van de spiegel af en beet een stukje van haar vingernagel. Eigenlijk was het niets voor haar om zo stiekem te doen; ze was een braaf meisje, dat zei iedereen – haar leraren, de moeders van haar vriendinnen, mevrouw Hodgkins – maar wat moest ze anders? Hoe kon ze dit ooit aan haar vader en moeder uitleggen?

Ze wist heel zeker dat haar ouders nooit liefde hadden gekend, ook al vertelden ze nog zo veel verhalen over hoe ze elkaar hadden ontmoet. O, ze hielden best van elkaar, hoor, maar het was van die veilige oudemensenliefde, het soort dat werd geuit door een aai over een schouder en eindeloze koppen thee. Nee... Laurel slaakte een hartstochtelijke zucht. Ze kon wel veilig zeggen dat geen van beiden ooit die andere soort liefde had gekend, het soort met vuurwerk, een hart dat op hol sloeg en lichamelijke – ze bloosde – verlangens.

Een warme windvlaag droeg het geluid van haar moeders lach uit de verte naar haar toe, en het feit dat ze besepte, hoe vaag ook, dat ze op een kruispunt in haar leven was aanbeland, riep tedere gevoelens bij Laurel op. Die lieve mam. Zij kon er niets aan doen dat haar jeugd door de oorlog was bedorven. Dat ze amper vijftientig was toen ze pap ontmoette en met hem trouwde; dat ze zich nog steeds uitleefde in het maken van die eeuwige papieren boot-

jes van haar om iemand op te vrolijken; dat het hoogtepunt van haar zomer was geweest dat ze dit jaar de Gardening Clubprijs van het dorp had gewonnen en dat haar foto in de krant stond. (Niet alleen in de plaatselijke kranten, het had ook in de Londense pers gestaan, in een artikel speciaal gewijd aan regionale gebeurtenissen. Shirleys vader, die strafpleiter was, had het met veel plezier voor ze uit zijn krant uitgeknipt en was langsgekomen om het hun te laten zien.) Ma had gedaan alsof ze zich geneerde en geprotesteerd toen pap het knipsel op de nieuwe koelkast plakte, maar dat was een halfslachtige poging en ze had het artikel niet weggehaald. Nee, ze was trots op haar extra lange pronkbonen, echt trots, en dat was nou precies wat Laurel bedoelde. Ze spuugde een klein stukje vingernagel uit. Op de een of andere manier kwam het sympathieker over om iemand voor de gek te houden die prat ging op haar pronkbonen dan haar met geweld aan het verstand te willen brengen dat de wereld was veranderd.

Laurel had niet veel ervaring met bedrog. Ze vormden een hecht gezin, daar hadden al haar vriendinnen wel iets over te zeggen. Recht in haar gezicht, en ook, dat wist ze best, achter haar rug om. In de ogen van buitenstaanders hadden de Nicolsons zich schuldig gemaakt aan de uiterst verdachte dwaling dat ze elkaar oprecht mochten. Maar de laatste tijd was er iets veranderd. Hoewel Laurel er alles aan had gedaan om de schijn op te houden, was ze zich bewust geworden van een merkwaardige, nieuwe afstand. Ze fronste licht haar wenkbrauwen toen de zomerbries wat haarlokken over haar wangen blies. 's Avonds, wanneer ze met z'n allen om de eettafel zaten en haar vader die lieve, niet-grappige moppen van hem vertelde en ze er toch allemaal om lachten, had ze het gevoel dat ze van buitenaf naar binnen keek, alsof de anderen in een treinwagon zaten, samen dezelfde, oude gezinsritmes deelden, en Laurel hen in haar eentje op het station stond na te kijken terwijl zij wegrede.

Alleen was zij degene die hén zou achterlaten, en wel heel binnenkort. Ze had haar huiswerk gedaan: de Central School of Speech and Drama, de toneelschool, daar moest ze naartoe. Ze vroeg zich af wat haar ouders ervan vonden als ze hun vertelde dat ze weg wilde. Geen van beiden had veel van de wereld gezien – sinds Laurels geboorte was haar moeder zelfs nog nooit in Londen geweest – en alleen al bij het idee dat haar oudste dochter erover dacht om daar naartoe te verhuizen, laat staan een schimmig bestaan in het theater te gaan leiden, zou ze een beroerte krijgen.

Aan de lijn onder haar haalde de natte was zijn schouders op. Een pijp van de spijkerbroek waar oma Nicolson zo'n hekel aan had ('Die maakt je ordi-

nair, Laurel, er is niets ergers dan een meisje dat zichzelf te grabbel gooit.’) sloeg tegen de andere, waardoor de kip met één vleugel angstig kakelend in cirkeltjes rondrende. Laurel schoof haar zonnebril met wit montuur op haar neus en leunde tegen de wand van de boomhut.

Het probleem was de oorlog. Die was al zestien jaar geleden afgelopen – haar hele leven al – en de wereld was verder gegaan. Alles was nu anders, gasmaskers, uniforms, bonnenboekjes en alle andere spullen waren weggestopt in de grote, oude hutkoffer die haar vader op zolder had gezet. Het was alleen zo verdrietig dat sommige mensen zich dat niet realiseerden: namelijk iedereen in het land die ouder was dan vijftientig.

Billy zei dat ze nooit de juiste woorden zou kunnen vinden om hun dat aan het verstand te brengen. Hij zei dat ze dat de ‘generatiekloof’ noemden, en dat het zinloos was als ze dat zelf probeerde uit te leggen; het was zoals Alan Sillitoe beschreef in zijn boek, dat hij altijd bij zich droeg, dat volwassene hun kinderen niet hoorden te begrijpen en dat je iets verkeerd deed als ze dat wel deden.

Normaal gesproken zou Laurel – het brave meisje, loyaal aan haar ouders – daartegenin zijn gegaan, maar dat had ze niet gedaan. In plaats daarvan was ze in gedachten teruggedaan naar de avonden van de laatste tijd, wanneer ze kon wegglijpen van haar zussen, wanneer ze met de transistorradio onder haar blouse de zachte avondschemering in stapte en met bonzend hart naar de boomhut klom. Als ze dan helemaal alleen was, zocht ze haastig naar Radio Luxemburg, ging languit in het donker liggen en liet zich omringen door de muziek. En terwijl die door de stille plattelandslucht sijpelde en het oude landschap schuilging onder de deken van de laatste liedjes, tintelde Laurels huid door een hemelse roes, omdat ze wist dat ze deel uitmaakte van iets groter: een wereldwijd complot, een geheim genootschap. Een nieuwe generatie mensen die allemaal op hetzelfde moment luisterden, die begrepen dat het leven, de wereld en de toekomst daar buiten op hen lagen te wachten...

Laurel opende haar ogen en de herinnering vervloog. Maar de warmte gloeide nog na, ze rekte zich voldaan uit terwijl ze met haar ogen de vlucht van een roek door een wolkenflard volgde. Vlieg maar, kleine vogel, vlieg. Zij zou net zo zijn, zodra ze klaar was met school. Ze bleef kijken, knipperde pas met haar ogen toen de vogel nog maar een speldenprik was aan het verre, blauwe firmament. Ze maakte zichzelf wijs dat als ze het voor elkaar wist te krijgen om haar ouders van haar ideeën te overtuigen, de toekomst zich keurig netjes voor haar zou uitrollen.

Haar ogen traanden triomfantelijk en ze liet haar blik naar het huis zwe-

ven: het raam van haar slaapkamer, de herfstaster die zij en mam hadden geplant op het arme lijkje van Constable de kat, de spleten in de bakstenen waarin ze vroeger, daar schaamde ze zich nog steeds voor, briefjes voor toverfeeën had gestopt.

Ze had vage herinneringen aan een tijd daarvóór, dat ze als heel klein meisje alikruiken verzamelde in een poel bij de zee, dat ze elke avond at in de voorkamer van haar grootmoeders pension aan de kust, maar dat leek allemaal wel een droom. De boerderij was het enige thuis dat ze ooit had gekend. En hoewel ze er zelf niet een wilde, hield ze ervan om 's avonds haar ouders in hun leunstoel te zien zitten; als ze in slaap viel te weten dat zij aan de andere kant van de dunne wand zaten te mompelen; dat ze alleen maar een arm behoefde uit te steken om een van haar zussen te plagen.

Als ze weg was, zou ze hen missen.

Laura knipperde met haar ogen. Ze zou hen missen. Die wetenschap trok snel en beklemmend door haar heen. Die lag als een steen op haar maag. Ze leenden haar kleren, braken haar lippenstiften, maakten krassen op haar platen, maar ze zou hen missen. Het lawaai en de reuring die ze veroorzaakten, de beroering, het gekibbel en de verpletterende vrolijkheid. Ze leken wel een roedel puppy's, zoals ze in hun gezamenlijke slaapkamer over elkaar heen tuimelden. Zij waren de Nicolson-meisjes, Laurel, Rose, Iris en Daphne; een tuin vol dochters, zoals pap enthousiast riep als hij een glaasje te veel op had. Een goddeloos stelletje enfants terribles, zoals oma uitriep nadat ze bij haar op vakantie waren geweest.

Ze hoorde hen nu in de verte schreeuwen en gillen, de verre watergeluiden van een zomer aan de rivier. Binnen in haar kromp iets ineens, alsof er aan een touw werd getrokken. Ze haalde zich hen voor de geest, als een tableau vivant van een lang vervlogen schilderij. Ze hadden hun rok in hun onderbroek gestopt en renden achter elkaar aan door het ondiepe water; Rose, die zich op de rotsen in veiligheid wist te brengen, liet haar dunne enkels in het water bungelen terwijl ze met een natte stok aan het schetsen sloeg; Iris, die doorweekt en woedend was; Daphne met haar pijpenkrullen, die dubbelsloeg van het lachen.

Het picknickkleed zou plat op de grassige oever zijn uitgespreid en hun moeder zou ergens in de buurt staan, kniediep in de bocht waar het water het snelst stroomde, terwijl ze haar nieuwste bootje te water liet. Pap zou vanaf de kant toekijken, zijn broekspijpen opgerold, een sigaret balancerend op zijn lip. Op zijn gezicht – Laurel kon zich haar vader zo levendig herinneren – zou als altijd die lichte geamuseerdheid te lezen zijn, alsof hij zijn geluk niet

op kon dat het leven hem op deze plek en op dit tijdstip had neergeplant.

En de baby zou spetterend aan haar vaders voeten zitten, kirrend en lachend terwijl hij zijn mollige handjes naar mammies bootje uitstrekte. Het licht in hun aller leven...

De baby. Hij had natuurlijk een naam, Gerald, maar niemand noemde hem ooit zo. Het was een grotemensennaam en hij was nog maar een peuter. Vandaag was hij twee geworden, maar hij had nog altijd een rond gezichtje vol kuiltjes, zijn ogen glinsterden ondeugend en hij had van die heerlijke, mollige, witte beentjes. Soms moest Laurel haar best doen om hem niet dood te knuffelen. Ze vochten er allemaal om om zijn lievelingetje te worden en ze beweerden allemaal dat ze dat waren, maar Laurel wist dat als hij haar zag, hij zijn blijste gezichtje opzette.

Het was dus ondenkbaar dat ze ook maar een seconde van zijn verjaardagsfeestje zou missen. Waarom had ze zich in vredesnaam zo lang in de boomhut verstopt, vooral nu ze er later die dag met Billy tussenuit zou knijpen?

Laurel fronste haar voorhoofd en bracht daar in gedachten een verhitte stroom tegenargumenten tegen in, die al snel bekoelden toen zich een oplossing aandiende. Ze zou zich van haar goede kant laten zien: omlaag klimmen, het verjaardagsmes van de keukentafel ophalen en dat linea recta naar de rivier brengen. Ze zou een modeldochter zijn, de ideale grote zus. Als ze die taak binnen tien minuten had volbracht, had ze extra bonuspunten verdiend op het denkbeeldige scoreformulier dat ze in gedachten altijd bij zich droeg. De bries waaide warm tegen haar blote, zongebruinde voeten toen ze vlug op de bovenste tree stapte.

Later zou Laurel zich afvragen of alles misschien anders was gelopen als ze niet zo haastig te werk was gegaan. Dat het hele verschrikkelijke voorval wellicht voorkomen had kunnen worden als ze voorzichtiger was geweest. Maar dat deed ze niet, en het was niet zo. Ze haastte zich wel en dus zou ze zichzelf altijd de schuld blijven geven van wat er daarna gebeurde. Op dat moment kon ze er echter niets aan doen. Zo hevig ze ernaar had verlangd om alleen te zijn, zo moest ze nu per se alles helemaal meemaken, dat was zo essentieel dat het haar de adem benam.

Zo was het de laatste tijd heel vaak gegaan. Ze was als het windijzer boven op het dak van Greenacres, haar gevoelens konden in een oogwenk als een grillige windvlaag zomaar een andere kant op zwiepen. Het was vreemd, angstaanjagend soms, maar ook op de een of andere manier opwindend. Alsof je een slingerende tocht langs de zeekust maakte.